

Α Ρ Θ Ρ Ο ΤΟΥ ΑΥΓΕΡΙΝΟΥ ΧΑΤΖΗΧΡΥΣΟΥ

Η νεοφιλελέ ουτοπία και ο «φασισμός»

Η ευθύνη βαραινεί εμάς, την τελευταία γενιά που έχει την ευκαιρία να το ανατρέψει. Δεν υπάρχει άλλο αύριο. Το αύριο είναι σήμερα.

Οπως η ανεργία είναι αναπόσπαστο μέρος της νεοφιλελεύθερης ουτοπίας, έτσι και η φιλανθρωπία είναι η ελάχιστη δικλείδα που χρειάζονται, ώστε να διατηρούν ένα μίνιμουμ όριο εξαθλίωσης των μαζών. Αλλωστε, ο νεκρός σκλάβος δεν είναι χρήσιμος σκλάβος. Ο πρωθυπουργός υποσχέθηκε 770.000 νέες θέσεις εργασίας, ενώ θα μπορούσε να υποσχεθεί και 800.000 ή και 2.000.000 θέσεις, μιας και είναι απλά υποσχέσεις. Στην πραγματική οικονομία η ανεργία και η μισθοδουλεία του «ανασφάλιστου βασικού μισθού», είναι η μόνη... πραγματικότητα.

Είναι, μάλιστα, τόσο συνειδητές και εκούσιες οι ψευδείς προσδοκίες που πουλάνε με το κιλό στο πόπολο, που δεν παίζουν καν στη βάσανο να το κρύψουν.

Ο υπουργός Υγείας, **Αδωνις Γεωργιάδης**, ενός υπουργείου που είναι πλέον άνευ αντικειμένου, και ο κ. Μιχελάκης έχουν κάνει σημαία της επιχειρηματολογίας τους, υπέρ της άποψης ότι «πάμε καλύτερα» και πως «έρχεται ανάκαμψη», την ανακοίνωση ότι έως τα τέλη Ιουνίου όλοι οι ανασφάλιστοι αναμένεται να έχουν πρόσβαση σε φαρμακευτική περίθαλψη και ίσως και νοσοκομειακή.

Ακόμη και η επαγγελματική κάρτα του Σόρος, ο οποίος έχει καταστρέψει ολόκληρες χώρες, αναγράφει «φιλάνθρωπος». Η φιλανθρωπία/ελεημοσύνη δεν προσφέρεται ως αναλγητικό στην ανθρώπινη εξαθλίωση, αφού η ίδια είναι αυτή που την προκάλεσε, αλλά για να ελαφρύνει τη συνείδηση του δυνάστη.

της φιλανθρωπίας

Ξεχάσαμε ότι από τα 60 δισ. που δόθηκαν απευθείας στις τράπεζες, τα 200 δισ. που αναλάβαμε ως εγγυήσεις, τα δισ. που αφείρεσαν από τον πλούτο του λαού με το PSI, βρήκαν το λογιστικό εφάπαξ-ξεροκόμματο των 500 εκατ. να μοιράσουν προεκλογικά στο λαό, το οποίο τελικά δεν έλαβε κανείς;

Οι νέοι είναι το μέλλον του κόσμου και ο κόσμος αυτός είναι άνεργος, μετά μισθόδουλος, μετά πάλι άνεργος, κοκ. Όχι γιατί δεν υπάρχει πλούτος στη χώρα, σε κάθε χώρα, αλλά στο νεοφιλελεύθερο κόσμο οι άνθρωποι είναι μόνο τα γρανάζια. Παράγουν, αλλά δεν λαμβάνουν την υπεραξία της εργασίας τους. Αυτό είναι ευθύνη των αγορών και των δωσίλογων κυβερνήσεων να το διαχειριστούν.

Οι αγορές και οι ελίτ είναι -ελέω Θεώ- οι άριστοι που διαχειρίζονται τον παραγόμενο πλούτο, μονοπωλιακά, και μετά επιστρέφουν από φιλανθρωπία -και όχι από δικαιοσύνη- ένα κλάσμα του κέρδους για να επιβιώσει και όχι να ζήσει ο απλός λαός.

Φυσικά, η ελπίδα πεθαίνει τελευταία και για να μην υπάρχουν παρατράγουδα και επαναστάσεις, αφήνουν πάντα την προσδοκία ότι κάποιος μπορεί να «ελευθερωθεί» και να ενταχθεί στην ελίτ, με Ποτάμια και Γέφυρες, αρκεί να αφήσει πίσω του το παρελθόν του.

Η ΓΕΝΙΑ ΠΟΥ ΕΡΧΕΤΑΙ

Τα ψέματα τελείωσαν. Η γενιά που έρχεται δεν θα ζήσει ποτέ τη χαρά της εργασίας και των ονείρων. Τέλος.

Η γενιά που έρχεται θα εργάζεται με βασικό μισθό για να περνάει μέρα με τη μέρα, χωρίς όνειρα, ίσως να πάρει ένα

Smart Phone για να νοιώσει καταναλωτής.

Η γενιά που έρχεται θα είναι ενοικιαζόμενη, άλλοτε άνεργη, με επιδόματα και στις δυο καταστάσεις.

Η γενιά που έρχεται δεν θα έχει ένσημα. Ίσως και να λάβει σύνταξη, αν φτάσει τα 67 έτη χάρη στη φιλανθρωπία του μεγαλόθυμου νεοφιλελεύθερου κράτους, ήτοι 360 ευρώ το μέγιστο κρατικά εγγυημένο. Μιας και για να βρει εργασία, εκτός του μισθού, έκοψαν τις εργοδοτικές εισφορές τόσο πολύ, που τα ταμεία πτώχευσαν.

Η γενιά που έρχεται, ασφάλιση θα έχει. Αν εργάζεται. Αλλά θα πρέπει να πληρώσει για τα φάρμακά της. Αν της αρκεί ο «βασικός μισθός». Ή θα πεθαίνει. Στα διαστήματα πάλι, που δεν θα εργάζεται, χάρη στη φιλανθρωπία, θα έχει παροχές Υγείας. Αν είναι τυχερός και δεν έχει κάποια πολυδάπανη νόσο.

Το χειρότερο όλων, όμως, είναι ότι η γενιά αυτή, που έρχεται, θα μεγαλώσει με αυτή τη νοοτροπία. Τη νοοτροπία του σκλάβου. Όπως στις βαμβακοφυτείες της Αμερικής, το 19ο αιώνα, όπου οι σκλάβοι, μη γνωρίζοντας άλλον τρόπο ζωής, αποδέχονταν αυτή τη ζωή.

Για τα παιδιά (των 13-15) τα συσσίτια, η ενοικίαση, οι άστεγοι, η ευθανασία, η ευγονική θα είναι απλά μια πραγματικότητα που θα έχουν ανεχθεί, γιατί δεν θα έχουν γνωρίσει άλλον τρόπο ζωής.

Η ευθύνη βαραίνει εμάς, την τελευταία γενιά που έχει την ευκαιρία να το ανατρέψει. Δεν υπάρχει άλλο αύριο. Το αύριο είναι σήμερα.

